

de ærede Forslagsstillere selv vilde fremkomme med en saadan motiveret Dagsorden som den, der foreligger. Den Form, hvori Forslaget til Actionsordre fremtraadte, forekom mig at være saa streng og gaae ud fra den Forudsætning, at der slet ikke kunde være mindste Tvivl tilbage om Rigtigheden af at fremme Actionsordren, uagtet Forholdene saa væsentligen havde forandret sig; det forekom mig, at Sagen var stillet saaledes, at det kun var overladt Thinget at forhandle om selve Actionsordrens Indhold og gjøre Forslag til enkelte Forandringer deri, saa at jeg ikke kunde vente, at de ærede Medlemmer, der ere fremkomne med Forslaget til Actionsordre, nu vilde, uagtet jeg vistnok selv har opfordret dem dertil, fremkomme med en motiveret Dagsorden som den, der i dette Dieblsk foreligger Thinget til Overveelse. Formen af Actionsordren har gjort, at jeg allerede strax ved den indledende Behandling igaar trøede at maatte reise Discussion og søge at standse Sagens videre Fremme; thi, som allerede bemærket, syntes Forslaget at tyde paa, at være affattet uden mindste Hensyn til de forandrede Forhold, at være affattet, som om vi ganske stode paa det samme Standpunkt, hvorpaa Forsamlingen stod, da den sidst blev opløst. Jeg skal imidlertid ikke videre opholde mig herved, men, da der nu er stillet en Dagsorden, hvorved jeg haaber, at Hovedforslagets videre Fremme vil standses, og dette sidste er for mig Hovedsagen, skal jeg endnu ikkun omtale selve Dagsordenens Indhold med nogle Ord. Dagsordenen tilfredsstiller mig kun tildeels, jeg siger, kun tildeels, fordi den hovedsagelig, ja — eller vel rettere — udelukkende, i sin Motivering er begrundet paa Ministeriets Erklæring. Allerede igaar udtalte jeg, at jeg ansaae det for ønskeligere og bedre — jeg skal ikke stride, om det er Forsamlingen værdigere — men i ethvert Tilfælde

wilde Forsamlingen handle med større Selvstændighed, dersom den kom til denne Beslutning blot ved selv at overvele familige Forhold (Monrad: Maa jeg bede om Ordet?). Jeg mener netop, at, hvor der er Spørgsmaal om at overtage et Ansvar, der skal Forsamlingen ikke skyde Ansvaaret fra sig og skyde det over paa Ministeriet. Paa den anden Side skal jeg dog udtale som min Formenting, at Ministeriet ved den afgivne Erklæring — som jeg ikke kjendte, da jeg igaar havde Ordet, eller kunde forudsætte vilde komme, hvorfor jeg saameget mere ansaae det for nødvendigt at antyde en motiveret Dagsorden, begrundet, ikke paa Ministeriets Erklæring, men paa Thingets egen Overveelse af samtlige Forhold — vistnok ikke har paataget sig noget Ansvar af nogen som helst Betydning; thi den af Ministeriet igaar afgivne Erklæring fremgaaer saa klart af samtlige Forhold, at, om Ministeriet aldrig havde talt et eneste Ord, saa vilde jeg for min Person være fuldkommen overbevist om, at det forholdt sig saaledes.

Jeg kan ikke forlade dette Spørgsmaal uden at udtale min Forundring over, at de ærede Forslagsstillere, blandt hvilke den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Ake Balgfreds (Monrad) befinder sig, have behøvet en ministeriel Erklæring for at komme til Erkjendelse af, at man i høj Grad vilde vanskeliggøre Stillingen ved at forfølge Actionsordren. Jeg kan ikke Andet end forundre mig over, at den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Ake Balgfreds har behøvet en ministeriel Erklæring for at komme til denne Erkjendelse, han, som for ikke mange Dage tilbage, da vi behandlede Spørgsmaalet om Theaterlovens Fremme, med megen Kraft fremhævede, at man ikke skulde vanskeliggøre Ministeriets Stilling ved at fremme hñin Lov.